

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 63.644/3

van 5 juli 2018

over

een voorontwerp van decreet van het Vlaamse Gewest ‘tot
wijziging van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van
13 december 2013, wat betreft de belasting op de spelen en
weddenschappen en op de automatische ontspanningstoestellen’

Op 1 juni 2018 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Begroting, Financiën en Energie verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een voorontwerp van decreet van het Vlaamse Gewest ‘tot wijziging van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013, wat betreft de belasting op de spelen en weddenschappen en op de automatische ontspanningstoestellen’.

Het voorontwerp is door de derde kamer onderzocht op 26 juni 2018. De kamer was samengesteld uit Jo BAERT, kamervoorzitter, Jeroen VAN NIEUWENHOVE en Koen MUYLLE, staatsraden, Jan VELAERS en Bruno PEETERS, assessoren, en Annemie GOOSSENS, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Kristine BAMS, eerste auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 5 juli 2018.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond¹, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING VAN HET VOORONTWERP

2. Uit artikel 31 van het decreet van 8 december 2017 ‘houdende bepalingen tot verdere regeling van de invordering van niet-fiscale schuldvorderingen voor de Vlaamse Gemeenschap en voor het Vlaamse Gewest en de instellingen die eronder ressorteren, diverse fiscale bepalingen, en de overname van de dienst van de belasting op spelen en weddenschappen, de automatische ontspanningstoestellen en de openingsbelasting op slijterijen van gegiste dranken’ vloeit voort dat het Vlaamse Gewest vanaf 1 januari 2019 de dienst verzekert van de belasting op spelen en weddenschappen, de belasting op de automatische ontspanningstoestellen en de openingsbelasting op slijterijen van gegiste dranken.

Met het oog hierop strekt het voor advies voorgelegde voorontwerp van decreet van het Vlaamse Gewest ertoe de regeling van de belasting op de spelen en weddenschappen en van de belasting op de automatische ontspanningstoestellen in het Wetboek van 23 november 1965 van de met inkomstenbelastingen gelijkgestelde belastingen (hierna: het WIGB) op te heffen (artikel 59 van het voorontwerp) en in het decreet van 13 december 2013 ‘houdende de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013’ (hierna: de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013) een gelijkaardige regeling op te nemen (artikelen 3 tot 40 van het voorontwerp). Een aantal bepalingen van diezelfde codex betreffende de inning en de invordering wordt aan die regeling aangepast (artikelen 41 tot 58). Tevens wordt in een overgangsregeling voorzien voor de aangifte van eenmalige spelen en weddenschappen georganiseerd tussen 1 en 31 januari 2019, voor spelen en weddenschappen met een voortdurend karakter die georganiseerd worden vanaf 1 januari 2019 of die na 31 december 2018 verder worden georganiseerd (artikel 61) en voor de opstelling van een automatisch ontspanningstoestel vanaf 1 januari 2019 (artikel 62). Ten slotte worden een aantal concordantietabellen vervangen die opgenomen zijn als bijlage bij de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013 (artikelen 63 en 64).

Het aan te nemen decreet treedt in werking op 1 januari 2019 (artikel 65).

¹ Aangezien het om een voorontwerp van decreet gaat, wordt onder “rechtsgrond” de overeenstemming met de hogere rechtsnormen verstaan.

BEVOEGDHEID

3. In de ontworpen artikelen 2.12.2.0.1 en 2.13.2.0.1 van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013 wordt in een omschrijving voorzien van het begrip “belastingplichtige” (artikelen 7 en 23 van het voorontwerp).

In de adviezen 53.619/3 van 30 september 2013 en 56.561/1/V van 3 september 2014 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, er evenwel van uitgegaan dat de omschrijving van de belastingplichtigen, wat de in titel III van de bijzondere wet van 16 januari 1989 ‘betreffende de financiering van de Gemeenschappen en de Gewesten’ beoogde gewestelijke belastingen betreft, een federale bevoegdheid is, aangezien het aanwijzen van de belastingplichtigen nauw samenhangt met het bepalen van de belastbare materie.²

Gelet daarop zal in de ontworpen artikelen 2.12.2.0.1 en 2.13.2.0.1 van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013, waarin de belastingplichtigen worden aangewezen, duidelijk moeten worden gemaakt (“Overeenkomstig ...”) dat het om regels gaat waarvoor de federale overheid bevoegd is gebleven.

Daarbij komt nog dat de federale regels inzake de aanwijzing van de belastingplichtigen niet ongewijzigd worden overgenomen. Zo wordt in het ontworpen artikel 2.12.2.0.1, tweede lid, van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013 (artikel 7 van het voorontwerp) bepaald dat, als er in private kringen of in andere lokalen of via informatiemaatschappij-instrumenten aan spelen of aan weddenschappen wordt gedaan op een wijze dat niemand in het bijzonder belast is om inzetten of inleggelden aan te nemen, hetzij voor eigen rekening, hetzij als tussenpersoon, de belastingplichtigen diegenen zijn die het lokaal of het materiaal ter beschikking stellen van personen die aan spelen of weddenschappen doen. In artikel 52 van het WIGB wordt bepaald dat in dat geval “de uitvoering van alle wettelijke voorschriften op de inrichters van de verrichtingen” rust, weliswaar met de toevoeging dat als dusdanig worden beschouwd “degenen die het lokaal of het materieel ter beschikking stellen van personen die aan spel of weddenschappen doen”. Het ontworpen artikel 2.13.2.0.1 van diezelfde codex (artikel 23 van het voorontwerp) herneemt niet de tweede zin van artikel 78 van het WIGB, naar luid waarvan, in geval van niet-betaling van de belasting, de persoon die als uitbater van lokalen of andere plaatsen bedoeld bij artikel 76 van dat wetboek, toelaat hierin het toestel op te stellen, als belastingschuldige wordt beschouwd. Ook op dat punt zullen de ontworpen bepalingen moeten worden aangepast.

4. In de ontworpen artikelen 2.12.4.0.2 en 2.13.4.0.2 van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013 (artikelen 12 en 29 van het voorontwerp) wordt bepaald dat de provincies en de gemeenten niet gemachtigd zijn om een belasting te heffen op, respectievelijk, de automatische ontspanningstoestellen die onderhevig zijn aan de belasting waarin de ontworpen regeling voorziet (ontworpen artikel 2.13.4.0.2), en de spelen en weddenschappen als vermeld in

² Adv. 53.619/3 van 30 september 2013 over een voorontwerp dat heeft geleid tot de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013, opmerking 8.2.2, *Parl.St.* VI.Parl. 2013-14, nr. 2210/1, 253-255; adv.RvS 56.561/1/V van 3 september 2013 over een voorontwerp dat heeft geleid tot het decreet van het Vlaamse Gewest van 19 december 2014 ‘tot wijziging van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013’, opmerkingen 5.2 tot 5.3.2, *Parl.St.* VI.Parl. 2014-15, nr. 114/1, 289-291.

het ontworpen artikel 2.12.1.0.1 (artikel 5 van het voorontwerp), met uitzondering van een belasting op de agentschappen voor weddenschappen op paardenwedrennen (ontworpen artikel 2.12.4.0.2).

De Raad van State heeft in het verleden reeds herhaaldelijk opgemerkt dat het Vlaamse Gewest de belastingbevoegdheid van de provincies en van de gemeenten, die rechtstreeks voortvloeit uit artikel 170, § 4, eerste lid, van de Grondwet, niet vermag te beperken: die bevoegdheid komt toe aan de federale overheid, op grond van artikel 170, § 4, tweede lid, van de Grondwet.³

Uit de memorie van toelichting blijkt dat de stellers van het voorontwerp voor de artikelen 12 en 29 ervan een beroep wensen te doen op de in artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’ bedoelde impliciete bevoegdheden.

Op grond van die impliciete bevoegdheden kan de bevoegdheid van een andere overheid worden betreden voor zover zulks noodzakelijk kan worden geacht voor de uitoefening van de eigen bevoegdheid, de aangelegenheid zich tot een gedifferentieerde regeling leent en de weerslag van de betrokken bepalingen op die aangelegenheid slechts marginaal is.⁴ In de memorie van toelichting wordt uitvoerig uiteengezet waarom, naar de mening van de stellers van het voorontwerp, aan de voormelde voorwaarden is voldaan.

Vermits de ontworpen artikelen 2.12.4.0.2 en 2.13.4.0.2 van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013 een loutere overname zijn van de artikelen 74 en 93 van het WIGB, valt evenwel moeilijk in te zien waarom die bepalingen noodzakelijk zijn voor de uitoefening van de bevoegdheden van het Vlaamse Gewest.

Wat het ontworpen artikel 2.12.4.0.2, tweede lid, van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013 betreft (artikel 12 van het voorontwerp), komt daar nog bij dat de mogelijkheid voor de provincies en de gemeenten om een belasting te heffen op de agentschappen voor weddenschappen op paardenwedrennen geen verband lijkt te houden met de Vlaamse gewestbelasting op de spelen en de weddenschappen. Die belasting neemt immers niet de vorm aan van opcentiemen. In de memorie van toelichting wordt artikel 12 van het voorontwerp nochtans verantwoord aan de hand van de weerslag van de gemeentelijke en de provinciale opcentiemen op de Vlaamse gewestbelasting.

Uit wat voorafgaat vloeit voort dat niet aan de voorwaarden van artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 lijkt te zijn volstaan. Indien de stellers van het voorontwerp niet in een betere verantwoording kunnen voorzien, moeten de artikelen 12 en 29 van het voorontwerp worden weggelaten. Indien ze toch zouden worden behouden om alle bepalingen inzake de belastingen op spelen en weddenschappen en op ontspanningstoestellen in één codex te

³ Zie bv. adv.RvS 62.967/3 van 13 maart 2018 over een voorstel dat heeft geleid tot het decreet van het Vlaamse Gewest van 18 mei 2018 ‘houdende wijziging van artikel 41 van het decreet van 22 december 2017 over het lokaal bestuur, wat de verfijning van de belastingbevoegdheid van de gemeenteraad betreft’, opmerking 3.2, *Parl.St.* Vl.Parl. 2017-18, nr. 1460/2, 5-7.

⁴ Vaste rechtspraak van het Grondwettelijk Hof, zie bv.: GwH 12 maart 2015, nr. 29/2015, B.11; GwH 21 april 2016, nr. 53/2016, B.92.4.

verzamelen en om daarmee de leesbaarheid te verbeteren, schrijve men “Overeenkomstig artikel ... van het Wetboek van 23 november 1965 van de met inkomstenbelastingen gelijkgestelde belastingen”, zodat duidelijk is dat enkel de ter zake geldende federale regelgeving in herinnering wordt gebracht.

5. In het ontworpen artikel 3.2.14.0.1, tweede en derde lid, van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013 (artikel 47 van het voorontwerp) wordt bepaald dat voor de aangifte van het model van een automatisch ontspanningstoestel waarin het eerste lid van die bepaling voorziet, artikel 79, § 3, van het WIGB, en de uitvoeringsbesluiten ervan, van toepassing blijven, dat de in die bepalingen vermelde federale belastingdiensten en federale belastingambtenaren de in die bepalingen vermelde bevoegdheden behouden en de taken uitoefenen die uit die bepalingen voortvloeien (tweede lid) en dat de informatie die overeenkomstig die bepaling wordt verkregen door de bestuursdiensten van de staat (lees: federale overheid) worden bezorgd aan de bevoegde entiteit van de Vlaamse administratie.

In de memorie van toelichting wordt aangaande die bepaling verwezen naar de regeling zoals van toepassing in het Waalse Gewest:

“Analoog aan de Waalse wetgeving terzake, wordt de opmaak van een repertorium van automatische ontspanningstoestellen in beheer gelaten van de federale overheidsdienst Financiën. Hiermee wordt vermeden dat er in België voor dezelfde toestellen meerdere repertoria ontstaan die niet 100% op elkaar aansluiten en elkaar mogelijks zelf tegenspreken. (...)”

De verplichting om de aangifte (m.h.o. rangschikking) in te dienen bij de federale overheid blijft bijgevolg onveranderd behouden. De federale administratie zal de aangiftes waarvan de belastbaarheid overeenkomstig de bepalingen van de bijzondere wet van 16 januari 1989 betreffende de financiering van de Gemeenschappen en de Gewesten, in het Vlaamse Gewest kan gelokaliseerd worden, vervolgens bezorgen aan de bevoegde entiteit van de Vlaamse administratie.”

In advies 47.321/2 van 16 november 2009 heeft de Raad van State, afdeling Wetgeving, omtrent een voorontwerp dat tot de regeling van toepassing in het Waalse Gewest heeft geleid, het volgende opgemerkt:

“Het ontworpen artikel 79, § 3, van het Wetboek schendt niettemin, in bepaalde opzichten, het fundamenteel beginsel van de wederzijdse autonomie dat van toepassing is op de verschillende entiteiten van het Rijk. Krachtens dat beginsel mag een entiteit, ongeacht of het om een federale of een deelentiteit gaat, een andere entiteit niet verplichten om te worden betrokken bij de toepassing of de uitvoering van een regelgeving die eerstgenoemde entiteit eenzijdig uitgevaardigd heeft. *In casu* behoort op het volgende te worden gewezen:

- het ontworpen artikel 79, § 3, eerste lid, van het Wetboek bepaalt dat ‘voor elk model van toestel waarvan sprake is in artikel 76 een aangifte gedaan moet worden bij de federale minister van Financiën, nog vóór het geïnstalleerd, verkocht of verhuurd wordt op het grondgebied van het Waals Gewest’. De minister of diens gemachtigde wordt bij die ontworpen bepaling bovendien gemachtigd om ‘het model van die aangifte te bepalen, alsook de stukken die erbij moeten worden gevoegd’;

- in het tweede lid van dezelfde paragraaf wordt gesteld dat de ‘federale minister van Financiën een duplicaat van het dossier, alsook zijn voorstel van klassering, zodra het is vastgesteld, overzendt aan de dienst van het Waals Gewest bepaald door de Waalse Regering’. Vervolgens zal de betrokken dienst ‘zijn akkoordbevinding met betrekking tot dat voorstel meedelen’ of brengt het de federale minister van Financiën ervan op de hoogte dat er een andere beslissing genomen is wat betreft de klassering.

Zulke bepalingen zijn niet aanvaardbaar: wanneer het Waals Gewest zijn bevoegdheden aanwendt om automatische ontspanningstoestellen te klasseren voor fiscale doeleinden, mag het de federale minister van Financiën niet eenzijdig laten optreden in de procedure die leidt tot de klassering van die toestellen⁵.

Die bepalingen moeten derhalve aldus worden herwerkt dat de ontworpen regeling ook van toepassing kan zijn zonder de medewerking van de Federale Staat. Indien die medewerking onontbeerlijk blijkt te zijn, zou een samenwerkingsakkoord moeten worden gesloten met het oog op een gecoördineerd beleid in deze sector tussen enerzijds de federale overheid die ermee belast is om, in het kader van haar residuaire bevoegdheid, de kansspelen te reguleren en te controleren en anderzijds het Waals Gewest, dat bevoegd is om belastingen te heffen op die kansspelen die automatische ontspanningstoestellen zijn als bedoeld in het Wetboek’.” (Vertaling)⁶

Hetzelfde geldt voor het ontworpen artikel 3.2.14.0.1, tweede en derde lid, van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013.

VORMVEREISTEN

6. De ontworpen artikelen 3.3.1.0.14 tot 3.3.1.0.16 en 3.12.4.0.1 van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013 (artikelen 38 tot 40 en 47 van het voorontwerp) zouden kunnen worden beschouwd als technische voorschriften in de zin van richtlijn (EU) 2015/1535 van het Europees Parlement en de Raad van 9 september 2015 ‘betreffende een informatieprocedure op het gebied van technische voorschriften en regels betreffende de diensten van de informatiemaatschappij’. Bij gebrek aan een (tijdige) aangifte kan een automatisch ontspanningstoestel immers in de praktijk niet op de markt worden gebracht zonder dat dit tot een sanctie (een hogere belasting) aanleiding geeft.

⁵ Voetnoot 23 van het aangehaalde advies: Binnen de termijn die hem is toegemeten heeft de Raad van State niet kunnen nagaan of de aangifteverplichting waarin de ontworpen tekst voorziet louter een herhaling is van een verplichting die reeds wordt opgelegd bij de toepasselijke federale wetgeving terzake. In dat geval zou die herhaling van een verplichting tot voorafgaandelijke aangifte die binnen een andere context wordt opgelegd, hoe dan ook overbodig zijn.

⁶ Adv.RvS 47.321/2 van 16 november 2009 over een voorontwerp dat heeft geleid tot het decreet van het Waalse Gewest van 10 december 2009 ‘modifiant le Code des taxes assimilées aux impôts sur les revenus, l’arrêté royal du 3 avril 1953 coordonnant les dispositions légales concernant les débits de boissons fermentées, la loi du 13 juillet 1987 relative aux redevances radio et télévision et le décret du 6 mai 1999 relatif à l’établissement, au recouvrement et au contentieux en matière de taxes régionales wallonnes’, *Parl.St. W. Parl.* 2009-10, nr. 117/1, 58.

Een ontwerp voor een technisch voorschrift moet overeenkomstig artikel 5, lid 1, van de voormelde richtlijn worden meegedeeld aan de Europese Commissie en de goedkeuring ervan moet worden uitgesteld voor de duur van, in beginsel, drie maanden, te rekenen vanaf de datum waarop de Commissie de voormelde mededeling ontvangt (artikel 6, lid 1, van richtlijn (EU) 2015/1535).

Uit het aan de Raad van State, afdeling Wetgeving, bezorgde dossier blijkt niet dat het voorontwerp is meegedeeld aan de Europese Commissie. Hieromtrent om uitleg gevraagd, was de gemachtigde van mening dat het voorontwerp geen technische voorschriften bevat, mede gelet op het gegeven dat enkel fiscale aspecten worden geregeld, en niet regulerende aspecten die de toegang tot de markt bepalen.

Naar luid van artikel 1, lid 1, f), tweede alinea, iii), van de voormelde richtlijn (EU) 2015/1535 zijn “[d]e facto technische voorschriften”, “technische specificaties of andere eisen of regels betreffende diensten die verbonden zijn met fiscale of financiële maatregelen die het verbruik van producten of het gebruik van diensten beïnvloeden, doordat zij de naleving van die technische specificaties, andere eisen of regels betreffende diensten aanmoedigen”. Hieruit vloeit voort dat het gegeven dat de ontworpen regeling louter fiscale regels bevat, niet volstaat opdat er geen sprake zou kunnen zijn van technische voorschriften. Integendeel, het voorontwerp lijkt wel degelijk regels te bevatten die verbonden zijn met fiscale maatregelen die het verbruik van producten of het gebruik van diensten kunnen beïnvloeden. De vraag rijst evenwel of die regels van die aard zijn dat zij de naleving van technische specificaties kunnen aanmoedigen. De Raad van State, afdeling Wetgeving, beschikt niet over het vereiste technische inzicht om na te kunnen gaan of dat effectief het geval is.

Indien dat het geval zou zijn, moet het voorontwerp alsnog worden meegedeeld aan de Europese Commissie.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Artikel 16

7. Het ontworpen artikel 2.12.6.0.1, eerste lid, van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013 bevat een aantal vrijstellingen. Er wordt evenwel niet gepreciseerd of de betrokkenen al dan niet een aangifte moeten indienen om die vrijstellingen te kunnen genieten. Dit wordt het best uitdrukkelijk in het voorontwerp geregeld.

Artikel 53

8. Volgens de memorie van toelichting is het ontworpen artikel 3.15.3.0.12 van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013 gebaseerd op artikel 69 van het WIGB en zou enkel een kruisverwijzing worden aangepast.

In het ontworpen artikel 3.15.3.0.12 wordt evenwel bepaald dat de persoon die *opzettelijk* de in die bepaling vermelde handelingen stelt, als dader, mededader of medeplichtige wordt beschouwd. Artikel 69 van het WIGB heeft het daarentegen over de persoon die *wetens* die handelingen stelt.

Om uitleg gevraagd over deze wijziging, heeft de gemachtigde het volgende verklaard:

“Er was geen intentie tot een wijziging van de betekenis. De vervanging van ‘wetens’ door ‘opzettelijk’ werd ingegeven door de dienst Taaladvies met de bedoeling om verouderd taalgebruik te weren uit de VCF. Volgens Taaladvies kan de term ‘wetens’ enkel worden gebruikt in de combinatie ‘wetens en willens’, maar is ze ook in dat geval archaïsch.”

Door te eisen dat de betrokkene opzettelijk handelt, lijkt evenwel in zijn hoofde een bijzonder opzet te worden vereist, namelijk dat de betrokkene kwaadwillig handelde, of met het bedrieglijk opzet, of met het oogmerk te schaden. Dat is daarentegen niet het geval wanneer enkel wordt vereist dat hij wetens en willens (of wetens) handelt: in dat geval volstaat immers een algemeen opzet, namelijk dat de daad is gewild, maar de gevolgen daarom niet.

Vermits het niet de bedoeling van de stellers van het voorontwerp lijkt te zijn om in een bijzonderopzetvereiste te voorzien, kan ermee worden volstaan het woord “opzettelijk” weg te laten. Het is niet noodzakelijk dat woord te vervangen door “wetens” of “wetens en willens”. Wanneer in een strafbepaling immers dienaangaande niets wordt bepaald, wordt sowieso een algemeen opzet vereist.

Artikel 59

9. Artikel 59 van het voorontwerp strekt tot wijziging van artikel 5.0.0.0.1 van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013. Die bepaling is evenwel een opheffingsbepaling, die is uitgewerkt op het ogenblik dat ze in werking is getreden. Het is dan ook niet mogelijk om ze nadien nog te wijzigen.

Bijgevolg moet in een nieuwe opheffingsbepaling worden voorzien waarbij de bepalingen van het WIGB die van toepassing zijn op de belasting op de spelen en weddenschappen en op de belasting op de automatische ontspanningstoestellen worden opgeheven, en waarbij de eventuele uitzonderingen op die opheffing worden bepaald.

Slotopmerking

10. In het voorontwerp wordt niets bepaald omtrent de openingsbelasting op slijterijen van gegiste dranken, en dit ofschoon het Vlaamse Gewest vanaf 1 januari 2019 ook van die belasting de dienst verzekert. Dit valt allicht te verklaren doordat in het Vlaamse Gewest de aanslagvoeten van die belasting op nul zijn gebracht.⁷

De stellers van het voorontwerp worden erop gewezen dat als dat tarief wordt gewijzigd en die belasting effectief wordt geheven, de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013 alsnog zal moeten worden aangepast. In afwachting hiervan blijft de bestaande regelgeving op die belasting van toepassing.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Annemie GOOSSENS

Jo BAERT

⁷ Zie artikel 27bis van de wetbepalingen ‘inzake de slijterijen van gegiste dranken, samengeordend op 3 april 1953’.